üks wägga riwata ja häbbematta ellajas. Temma waenlane ei anna innimessele metsas rahhu (se on walge innimessele, mustad ei panne tedda tähhele, kas tedda mailmas on, wöi ollematta), lendab ümmer silmi, ja pirriseb ümmer körwu, et sa ärra tüddid. Muidu temmast lahti ei saa, kui lö tedda surnuks. Mustad ei törju tedda mitte omma kallalt ärra, waid lasewad tedda rahhuga ninna all immeda, kus neid räggas leida on. Kui kerbsed nende ninna ei puhhastaks, siis olleks nemmad allati nilwas. Kes sedda teab, kas se kerbes Jummalast seks lodud, et ta peab innimest waewama, ja musta mehhe ninna arrima, wöi on ta nende holetumatte laiskusse läbbi nenda nurjatumaks läinud; agga sedda meie teame küll, et need mustad mehhed ärraräkimatta roppased on, ja et nemmad ennast ialdesgi ei pesse. Nemmad wöiswad ennesse kehha saggedaste raswa ja ölliga ja wärwiwad silmanäo sinniseks eht kollaseks, kui wärwi käe pärrast on.

Nenda immelikkud kui Australia ellajad, on ka selle maa puud, poesad, rohhud ja keik, mis Jummal metsas ja pöllu peal lasseb kaswada. Seal on keik wastaolsa ja otse kui sellepärrast nenda lodud, et meie nähha saaksime kui üpris süggaw Jummala tarkus on. Meie peame, nende asjade peale wadates, Tawetiga hüüdma: „Kui suured on sinnu teud, Jehowa! Sa olled keik targaste

teinud, maa on täis sinnu pärrandussi!“ — Meie puud aiawad süggise omma lehhed mahha, seal agga jäwad nemmad puu külge, ja koor saab mahha aetud. Sellepärrast nääb mönni puu wälja, kui üks wanna nirru sant, täis räbbalaid ja kaltsusi. Ja mis lehhed need ki on, mis need puud seal kannawad? Ei nad pölle öiged lehhed, egga öiged okkad. Kitsad ja pisikesed, terrawa otstega, krabbisewad need nahkjad lehhed tuule käes, kui olleks puu täis kuiwand erne kaumi. Need lehhed ei olle ka rohhelised, waid allid, ja annawad wähhe warju. Mönni puu on nenda raske, et ta wee sees pöhja langeb; sedda suggu on need suured gummi*)-puud. Üks nende seast kannab ka wilja, agga se willi ei kölba mitte süa, sest ta on löwwa kui luu ja kont, kelle peale nugga ei akka; wäljas poolt on ta pehme, kui siidi rie. Neie pirniga ühte näggu, rippub ta wastaolsa, jämmeda otsaga puu külges.

Ka üks kenna kirsi-puu kaswab seal, agga imme küll: temma kiwwi ei olle mitte marja sees, waid wäljaspiddi, marja külles. Süggawas metsade sees kaswawad waarmarja poesad, wägga illusa marjadega, agga kahju, et neid mitte suhhu ei wöi pista, sest nemmad on läbbi ja läbbi kuiwad

*) Gummi on waik, mis ka meie maal plumi ja kirsi puud wälja aiawad.